

TESSON JA ODETTE

Přeložila
Kateřina Hejnová

LEKCE SVADĚNÍ

Vlíí zálety a hříšné korzety

FRAGMENT

Lekce svádění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tessonja Odette

Lekce svádění – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LEKCE SVÁDĚNÍ

Copyright © 2024 by Tessonja Odette
Translation © Kateřina Hejnová, 2026

Cover by Meowlayn Art

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7944-8

ISBN e-knihy 978-80-253-7975-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7976-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7945-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

TESSONJA ODETTE

LEKCE SVÁDĚNÍ

Přeložila
Kateřina Hejnová

FRAGMENT

*Pro všechny, kteří by se raději zachumlali doma
s nějakou nemravnou knížkou,
než aby se převlékli z pyžama a vyrazili ven.*

POZNÁMKA K OBSAHU

Lekce svádění sice může na první pohled působit jako roztomilá, odlehčená romantická fantasy, přesto se v ní objevují i témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá. Následující výčet není úplný, ale kniha mimo jiné obsahuje:

- situace určené pro dospělé čtenáře
- explicitní jazyk
- nadměrnou konzumaci alkoholu
- užívání fiktivních drog
- traumata z dětství, rodinné konflikty a bolestná tajemství
- popisnější sexuální scény se střední mírou explicitnosti, včetně lehkého konsenzuálního kousání během sexu a polibku s příměsí krve (bude to dávat smysl, slibuju; hlavní hrdinové to prostě mají rádi trochu drsnější a divočejší)
- sexuální aktivity na veřejných místech (bez přítomnosti diváků)
- násilí, krev a mírně naturalistické popisy různých zranění
- nelegální bojový sport

VÍTEJTE VE VÍLOKRAJI

V jediné části světa, kde vládnou víly, avšak žijí tu i lidé.

Vílokraj obklopuje ochranná bariéra vílí magie.

Víly jej nikdy neopouštějí a lidé smějí jeho hranice
překročit jen za přísně stanovených podmínek.

JEDENÁCT DVORŮ VÍLOKRAJE

ZIMNÍ

JARNÍ

LETNÍ

PODZIMNÍ

ZEMSKÝ

VĚTRNÝ

OHNIVÝ

MOŘSKÝ

SLUNEČNÍ

MĚSÍČNÍ

HVĚZDNÝ

POLIDŠTĚNÉ A PŘÍRODNÍ VÍLY

Většina víl má dvě fyzické podoby: přírodní a polidštěnou. Přírodní podoba je jejich přirozeným projevem a může nabývat forem zvířete, živlu nebo ducha. Polidštěná podoba naopak vychází z lidského předobrazu. Některé víly mezi těmito dvěma podobami živelně přeskakují, jiné si zvolí jen jednu a skoro se neproměňují. Ačkoli existuje mnoho výjimek, polidštěné víly obvykle žijí mezi lidmi, zatímco ty přírodní dávají přednost životu v divočině.

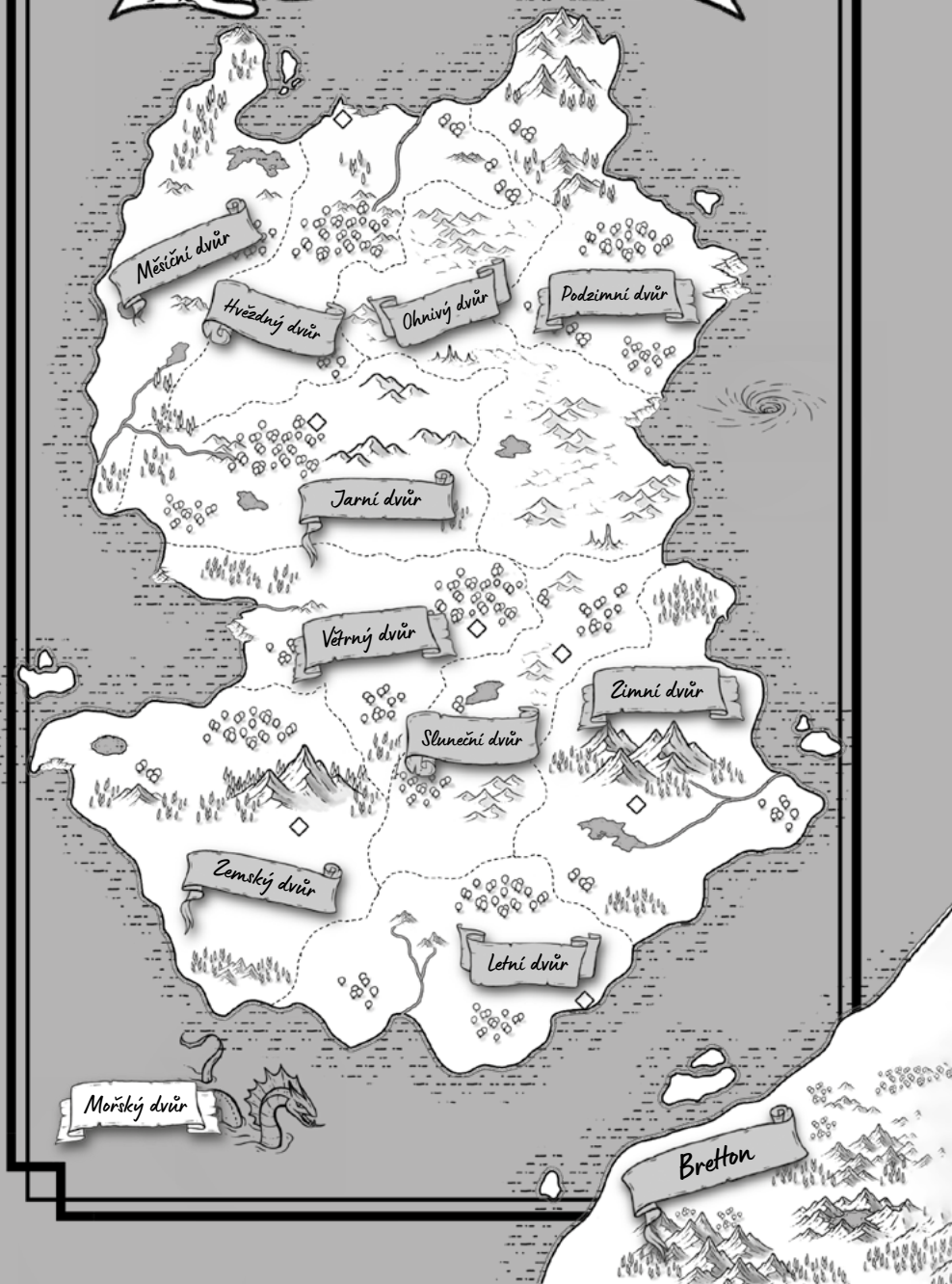
VÍLÍ PANOVNÍCI

Každému dvoru vládou dva panovníci: jeden v polidštěné a druhý v přírodní podobě – každý odpovědný za jinou oblast vlády. Polidštění panovníci dohlízejí na každodenní chod moderní společnosti lidí a polidštěných víl. Přírodní panovníci hájí zájmy víl žijících v divočině a dbají na to, aby jejich způsob života zůstal v souladu se starobylými tradicemi.

MÍSTA V KNIZE

- ◇ JASPISOV, ZEMSKÝ DVŮR
- ◇ CYPŘIŠOVÁ KOTLINA, ZEMSKÝ DVŮR
- ◇ HOTEL CYLLENE, HVĚZDNÝ DVŮR

VÍLOKRAJ

PROLOG

DAPHNE

Lehkomyslný. Neomalený. Arogantní. Bezohledný. Pro Montyho Phillipse mám v zásobě celou sbírku pečlivě vybraných výrazů, a ani jeden lichotivý.

Názor jsem si na něj udělala hned první den, kdy jsem nastoupila jako stážistka do nakladatelství Fletcher-Wilson. Místo obyčejného *Ahoj, jak se máš?* nebo *Těší mě* prohlásil: „Zapamatuj si, že to nemám v hlavě v pořádku. Neber mě moc vážně.“ A na svojí nesnesitelně pohledné tváři měl přitom potutelný úsměv s dolíčky. Zmohla jsem se jen na tupé zírání a znechucené vycenění zubů. Na rozdíl od něj jsem svoji novou pozici brala *smrtelně* vážně. Jako jediná čtyřnohá víla v nakladatelství – a nejspíš vůbec první kuna lesní, kterou kdy kolegové spatřili naživo – jsem potřebovala udělat dobrý první dojem. Nedělat chyby. Říkat, co se sluší a patří. Už jednou jsem při uvedení do lidské společnosti selhala a neohdlna jsem to riskovat podruhé.

A najednou tu byl Monty Phillips. S lehkostí sypal z rukávu jeden vtip za druhým a mezi prsty si přehazoval tenoučký doutník, jako by si mezi jednotlivými potáhnutími jen na chvíli odskočil k práci.

„Užijeme si spoustu legrace, drahoušku Daffy,“ prohodil a odkráčel bůhvíkam. Rozhodně ve mně nevzbudil dojem, že je zaměstnanec měsíce.

Na okamžik jsem ztratila řeč. Ostatní kolegové, kterým mě představili, se při oslovování křestním jménem místo příjmení zdrhávali, jak bývá u lidí zvykem, ale on si s tím nelámal hlavu. Prostě mi řekl *Daffy*. Nikoli Daphne. Taková drzost!

Ani za ten více než rok, co jsme kolegové, se můj názor na jeho pracovní morálku nezlepšil. Pořád je to ten samý nenapravitelný hýřil jako první den; jen ho líp znám. Dokonce jsme spolu absolvovali knižní turné – on jako asistent redaktora, já jako jeho pravá ruka.

A teď ho po dlouhé době znovu zahlédnu ve vestibulu nakladatelství a nenajdu v srdci jedinou známku nevole, že ho zase vidím.

Jen radost.

Navzdory všem svým stížnostem jsem si Montyho Phillipse časem oblíbila. Je zvláštní, jak se i ti nejotravnější lidé dokážou nenápadně vplížit do srdce. Jako paraziti.

Ano, to na Montyho dokonale sedí.

Srdeční parazit.

A právě se ode mě plazí pryč.

Zatímco sleduju, jak se prostor mezi námi zvětšuje, radost se rozpadá a plíce se mi svírají. Právě jsem sešla z horního patra, kdežto on míří ven. Vysokými okny s výhledem na koňské povozy a chodce v oblecích dovnitř proudí sluneční světlo, já ale vnímám jen Montyho. Jeho vzdalující se záda mi připomenou, jak dlouho jsme spolu doopravdy nemluvili. Jak dlouho jsme si nepovídali jako přátelé.

Alespoň... si myslím, že jsme pořád přátelé.

Můžou být dva lidi přátelé, i když se vídají jen zřídka?

Je to rok, co jsme spolu organizovali turné s názvem Ozvěny srdce – mimořádně úspěšnou akci pro dvě největší hvězdy nakladatelství, Edwinu Danforthovou a Williama Haywooda, z nichž se nakonec stali naši blízcí kamarádi. Tehdy jsme spolupracovali naposledy a já byla ještě stážistka. Teď, po povýšení na asistentku redaktora, trávím většinu času v redakčním patře a knižních turné se neúčastním, zatímco Monty dál ano.

Při představě, že ho možná zase několik měsíců neuvidím, mi z úst samovolně vyklouzne jeho jméno.

„Monty?“

Prudce se zastaví a otočí se. V hrudi mi znovu vzplane malá jiskřička radosti. Vypadá jako vždycky. Okouzující úsměv s dolíčky. Světle blond vlasy, které mu v ležérních vlnách padají do čela a dodávají mu po čertech přitažlivý vzhled. Povolená kravata, rozepnutý límeček a vesta ve stylu nedbalé elegance. Ruce zastrčené v kapsách kalhot, nezapálené viržinko za zaobleným uchem.

Přeměří si mě pohledem a já si uvědomím, že on možná vypadá jako vždycky, ale já ne.

Naposledy mě viděl jako kunu lesní. Drobné stvoření s huňatým ocasem, které si bezstarostně poskakovalo po čtyřech.

Teď vypadám jako žena.

Jako víla přirozeně dokážu měnit podoby: ta přírodní – moje původní – v mém případě nabývá vzhledu kuny lesní a ta polidštěná kopíruje lidské tělo, jen s lehce zašpičatělými ušima. Monty mě v ní viděl jen jednou a netuší, že jsem se v ní rozhodla zůstat natrvalo.

Nervózně přešlápnu a se staženým žaludkem čekám, jak zareaguje. Přijde mu zvláštní vidět mě takhle? Myslí si, že mi to sluší? Moje volné kalhoty a halenka s vestou mají ke žlutým šatům, v nichž

mě v tomhle těle viděl naposledy, dost daleko, ale k šedohnědé srsti a drobnému, protáhlému tělíčku ještě dál. Na druhou stranu, proč by mě mělo zajímat, co si myslí? Možná už k němu necítím pohrdání, ale pořád je to ten samý klackovitý sukničkář jako vždycky. Kamarád. A přesto si nemůžu pomoci a doufám, že... já nevím. Že třeba řekne něco milého. Že mi složí kompliment.

Sotva na to pomyslím, zasáhne mě to nejhorší možné poznání. Co když mě ani nepozná –

„Ahoj, Daffy,“ pronese bez nejmenšího zaváhání. Bez jediného náznaku nejistoty.

Takže mě přece jen poznal.

Vydechnu úlevou, ale sotva k němu vykročím, sevře mě neklid. Našlapuju opatrně, pečlivě odměřuju každý krok a počínám si úplně jinak než ta bezstarostně pobíhající kuna, kterou jsem bývala. Nepamatuju si, že bych se kdy v jeho přítomnosti cítila tak nejistě. „Dlouho jsem tě neviděla,“ poznamenám.

„No, tohle je setkání po delší době a zároveň taky loučení,“ odvěti suše. „Vyzazili mě.“

Pocítím prudké zklamání. Sklouznu pohledem k novinám pod jeho paží a hned je mi jasné, odkud vítr fouká. Dnes ráno se mi do rukou dostal jeho rozhovor ve *Věstníku z Cedrových vrchů* a nepochybuju, že náš šéf ho četl taky. Monty je pitomec, že na něj kývl, a ještě větší, že se v něm ke všemu přiznal. Rozhovor se točil kolem turné Ozvěny srdce, konkrétně kolem bouřlivého románu mezi jeho hlavními protagonisty, Edwinou a Williamem. Monty se v článku pasoval do role jejich takzvaného dohazovače a... s radostí popsal každý ze svých skandálních kousků.

Ušklíbnu se. „Proč mě to nepřekvapuje?“

„Varovala jsi mě,“ uzná a krátce se zasměje. Zní to nuceně. Ztráta práce není zrovna důvod k veselí.

Má ale pravdu. Varovala jsem ho skoro neustále. *Neplet se do sázky mezi Edwinou a Williamem. Ne flirtuj s Edwinou. Netahej autory na obscénní večírky. Nevytrácej se při každé příležitosti na doutník. Neutrácej firemní peníze za hlouposti. Neplet si práci s dětským hřištěm.* Poslechl mě někdy? Jistě že ne.

Chtěla bych říct, že dostal, co si zaslouží, jenže než stačím promluvit, ukročí do strany. „No nic, tak já jdu.“

„Počkej, a to je všechno?“ zastavím ho s panikou v hlase. Kdyby mě jeho pokus o rychlý odchod tak nezaskočil, nejspíš bych se teď cítila trapně.

A přesto...

Chtěla bych mu toho tolik říct. Na tolik věcí se zeptat. Vysvětlit mu, proč jsem přijala polidštěnou podobu. Povědět mu, že jsem začala malovat. Že jsem objevila vášeň pro něco, čemu bych se chtěla v životě věnovat, jen mi zatím chybí sebevědomí. Že jsem si celou dobu tajně čmárala do skicáku. Že Edwina nedávno jednu z mých kreseb našla... a líbila se jí.

Otočí se zpátky a mě napadne ta nejbálsnější věc.

Co kdybych ho pozvala na svou každoroční návštěvu domova – Cypřišové kotliny, přírodní vesnice v lesích Zemského dvora? Pravidelně se tam vracím na oslavy svátku úrody a sklizně zvaného Lughnasad. Jsou už za pár týdnů a já si pohrávám s myšlenkou vzít někoho s sebou. Zatím jsem domů nikoho nepřivedla, ale letos je to jiné. Chci mít u sebe alespoň kousek svého *nového* života. Někoho, kdo mi připomene, že i když je Cypřišová kotlina příjemné, poklidné místo a dokonale do ní zapadám, existuje důvod, proč jsem se vydala jinou cestou. Proč se snažím najít si místo v polidštěné společnosti – i když dělám chyby, občas se ztrapním a někdy tápu. Tím důvodem jsou přátelé, které jsem si tu našla. Život, který si začínám budovat. A znovu objevená vášeň pro malování.

I jemu by to možná prospělo. Moje vesnice pořádá při příležitosti Lughnasadu tradiční párovací rituál, což by ho mohlo bavit. Když je tak posedlý dohazováním, mohl by si klidně vyzkoušet roli hostujícího námluvčího.

„Nechtěl bys třeba někdy...“ Pozvání se mi sice dere na jazyk, ale nedokážu sebrat odvalu. Možná je příliš chtít něco takového po někom, koho jsem tak dlouho neviděla. Zvolím tedy jednodušší cestu. Bezpečnější. „Zajít na jídlo? Popovídat si?“

Montyho výraz se promění a krátce se v něm mihne emoce, kterou nedokážu rozluštit. Je překvapený? Dotčený? Nebylo by to poprvé, co bych si cizí signály vyložila špatně, ale tentokrát mám pocit, že to není ten případ. Ať už navenek vypadám jakkoli, pořád ve mně dřímá malá šelma. Lovkyně. Zabiják. A poznám snadnou kořist.

Dokážu vycítit strach.

Strach.

Ale proč? Monty se přece ničeho nebojí. Je lehkovážný, smělý, občas překvapivě starostlivý, rád trouse nemístné vtipy a zásadně se neomlouvá. Nikdy jsem si nevšimla, že by měl z něčeho strach.

Než to stihnu podrobit důkladnější úvaze, emoce je pryč, a na jednu si nejsem jistá, jestli se mi to jen nezdálo. Nasadí přezíravý úsměv a vydá se ke mně pomalým, loudavým krokem. Když se zastaví těsně přede mnou, ztuhnu a zatajím dech. Zvedne ruku a...

... pohladí mě po hlavě.

Jako domácího mazlíčka.

Jako pořádnou bytost.

S těžkým srdcem mu pohlédnu zpříma do očí. Povýšený pohled, kterým si mě shora měří, bych čekala od kohokoli jiného, jen zrovna od něj ne.

Doufala jsem v něco jiného.

Myslela jsem si, že na mě bude v polidštěné podobě pohlížet jinak. Vlastně ani nevím jak; snad jen víc jako tehdy – ohromeně, užasle –, když mě takhle spatřil během turné. Na bále. Ve žlutých šatech. Když mě vyzval k tanci. Dost nemotornému, to uznávám, ale to nevádí. Díky tomu, jak se na mě tehdy díval, jsem si na chvíli dovolila uvěřit tomu, že i já můžu být hodná pozornosti.

Jenže teď se na mě dívá jinak. Blahosklonně.

Prudce cuknu hlavou a vycením zuby. „Ty mě pořád bereš jen jako zvířátko, že? I když vypadám takhle.“

Mrkne na mě, ale jeho oči zůstanou chladné. „Velmi roztomilé zvířátko.“

Srdce se mi smrskne ještě víc. „Debile.“

„A to jsem si myslel, že jsme kamarádi,“ pronese s teatrálně našpulenými rty. „No tak nic, měj se.“

S ledabylým mávnutím se otočí k odchodu a já se ho ani nepokusím zastavit.

Mám co dělat, abych se na místě nerozbrečela.

Monty Phillips si moje slzy nezaslouží. Ani moje přátelství.

Zprudka si setru všechny ty zrádné potůčky z tváří a vyrazím opačným směrem, aniž bych tomu blbečkovi věnovala jediný pohled.

LEKCE PRVNÍ

PŘÁTELSTVÍ
A PONIŽUJÍCÍ
ZÁLEŽITOST JMÉNEM
SEZNAMOVÁNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

O JEDEN ROK POZDĚJI

DAPHNE

Dáma z dobré rodiny musí ovládat nespočet dovedností: tanec, zdvořilé stolování, duchaplnou konverzaci, hudbu i výtvarné umění. Já odjakživa vynikala jen v té poslední a ve všem ostatním selhávám na plné čáře. Možná proto, že z dobré rodiny nepocházím. Moje početí bylo, mírně řečeno, poněkud násilné. Má matka je po celé říši přírodních víl proslulá tím, že po páření ukousla mému otci ucho. Upřímně, nejspíš si to zasloužil – odvážil se obejmout nejmrzutější kunu v Zemském dvoře a ještě ji požádal, aby se k němu nastěhovala do dutiny stromu. Kuny jsou od přírody samotářské. Dokonce i ty vílí. Vím to. Většinu ze tří století svého života jsem prožila sama.

Až do chvíle, než jsem se naučila proměňovat do polidštěné podoby a udělala to nešťastné rozhodnutí vstoupit do lidské společnosti jako debutantka. Tahle zkušenost skončila stejně rychle jako krátké páření mých rodičů.

S ukousnutým uchem.

A tentokrát jsem tím, kdo kousal, byla já.

Zatímco matce její kousnutí vyneslo mezi vílami respekt i jistý věhlas, to moje mě ze společnosti definitivně vyřadilo. Na dalších deset let jsem se proto stáhla do bezpečí své vísky.

Teď se pokouším začlenit podruhé – tentokrát mezi obyčejné pracující – a zatím to překvapivě funguje. Mám práci, funkční lidské tělo, a dokonce i pár přátel. Přesto neustále čekám, kdy se to zvrtně.

Zírám na plátno na stojanu před sebou a přemýšlím, jestli to bude dnes. Ten den, kdy se všechno podělá.

Nešťastně se na kresbu zamračím. Ještě ráno, kdy jsem si ji spokojeně prohlížela naposledy, vypadala dobře. Pak jsem ale plátno strčila pod paži a odnesla do ateliéru, a teď, když stojí hned vedle rozpracovaných děl ostatních ilustrátorů, je nad slunce jasné, že jsem se spletla. Termín odevzdání je sice už za necelou hodinu, ale co naplat, musím nadřízenou požádat o prodloužení.

Za mými zády se ozve zlomyslný chechot. „To je hnus.“

Oženu se po poletující víle, která našťestí mojí nadřízenou *není*.

Skřítko se rozesměje ještě hlasitěji a prosvíští mi nad hlavou. Její dívčí hlásek vyšplhá do jízlivých výšek. „Ty se musíš tááák stydět.“

„To ano,“ odseknu skrz zaťaté zuby, „kdyby to někdo viděl.“

„Já to vidím.“

„Někdo, kdo se počítá,“ opravím se. „A to ty rozhodně nejsi.“

Naposledy přejedu pohledem po ostatních plátnech zalitých ranním světlem, které do ateliéru proudí vysokými klenutými okny. Zdá se mi to, nebo se sluneční paprsky tomu mému obloukem vyhýbají? Ani se jim nedivím. Ještě štěstí, že zatím nedorazil nikdo z ostatních ilustrátorů a nevidí moje ponížení. Zatímco já dostala na starost jen jeden projekt, ve Fletcher-Wilson pracují

čtyři stálí ilustrátoři na plný úvazek a všichni se ilustrování věnují mnohem déle než já.

Bytůstka se vznese přímo do mého zorného pole a nakloní hlavu na stranu. Je velká asi jako moje dlaň a drobným tělíčkem i bzučícími křídly připomíná vílu. Od té obvyčejné ji ale odlišuje to, že je celá z papíru – od čtyř štíhlých končetin až po vlasy, křídla a kůži. Zamrká řasami z béžového pergamenu a pronese: „Určitě zrovna přemýšlíš, o kolik jsou ostatní lepší než ty.“

Znovu se po ní oženu. „Co tady vůbec děláš? Jsme v budově nakladatelství a ty jsi knižní skřítko. Určitě existují zajímavější oddělení, kam by ses mohla vetřít. Nechtěla bys radši urážet nějaký nový rukopis?“

„Radši urážím rukopisy, které čteš ty,“ opáčí.

„Proč?“

„Protože jsme kamarádky.“

„Odkdy? Vždyť ani nevím, jak se jmenuješ.“

„No, pojmenovala jsem se teprve dnes ráno. Rozhodla jsem se, že budu Lady Araminta ze Zářivých vod.“

Odfrknu si. „To je teda jméno.“

„Že ano? A jak se jmenuješ ty? Daffy?“

„Daphne,“ odseknu. Zkomolenina mého jména mě nečekaně píchne do srdce. Jen jeden člověk si troufl říkat mi Daffy. Kdyby tu teď byl, určitě by si neodpustil nějakou nezapnou poznámku. A přesto... by mi to nejspíš maličko zvedlo náladu.

Vsadím se, že by prohodil něco jako: *Z tohohle se jen tak neprokoušeš, lasičko*. Vždycky si na podobných pitomých slovních hříčkách ujížděl.

A já bych namítla, že nejsem žádná lasička, nýbrž kuna lesní. A navíc v polidštěné podobě, takže –

Proč se s ním vlastně v duchu dohaduju? Ten pitomec se nechal skoro před rokem vyhodit a od té doby jsem ho neviděla.

„Od rozbřesku na tebe čekám u stolu,“ prohlásí novopečená Araminta, „abych ti mohla koukat přes rameno, až se budeš probírat nabídkami rukopisů, jenže ses v obvyklou dobu vůbec neukázala.“

„Ano, no, dnes do redakce nejdu,“ zamumlám a vezmu do ruky malířský uhel, abych upravila pár tahů. Pátky jsou jediný den v týdnu, kdy se můžu věnovat svojí zakázce. Zakázce, u níž čím dál víc pochybuju, že na ni stačím.

„Radši jsi měla zůstat v redakci. Kreslení ti opravdu, ale opravdu nejde.“ Araminta se ve vzduchu překulí a znovu propukne ve škodolibý chechot. „Jsem ráda, že jsem tě našla. Tohle je mnohem zábavnější než pročítat nabídky rukopisů.“

Zlostně se na tu malou potvoru zamračím. Kdo by tušil, že se z neškodných knihožroutů stane taková pohroma? Když knihvazači v tiskárně nakladatelství poprvé zahlédli roztomilé vílí červíky, jak si hoví na hromádách papíru, byli okouzlení. Knihožrouti jsou totiž druhem knižních skřítků – duchů příběhů, kteří na sebe berou hmotnou podobu – a přitahuje je výjimečně dobrá próza. Brali jsme to jako požehnání. Nikdo z nás ale netušil, že proniknou až do redakce a promění se v postrach. Už týdny nás trýzní drobnými naschvály – ohýbají rohy stránek, lámou hřbety knih a dopouštějí se vyložených válečných zločinů: prozrazují konce příběhů nebo se – jako ta, který mě trápí teď – pasují do role literárních kritiků.

Dalo by se čekat, že pro ně budu mít víc pochopení, když jsem sama víla, jenže nemám. Kdybych byla kuna, bez výčitek tu otravnou, zlomyslnou mršku o velikosti svačiny slupnu na posezení. Je skoro zázrak, že jsem ji ještě nesrazila k zemi a tu její malinkatou uchechtanou hlavu neukousla.

Zadívám se na ni skrz přivřená víčka. Bujaře ukazuje prstem na moje plátno a škytá smíchy. Zamyslím se, jestli náhodou přece jen

nemám *trochu* hlad, ale bohužel, dnes vražda na programu není. Možná proto, že v polidštěné podobě dávám přednost vařenému jídlu.

A možná taky proto, že má vlastně pravdu. Ta skica *vážně* je otrěsná.

Pokusím se Aramintu ignorovat, jak nejlíp dovedu, udělám pár drobných úprav a o krok ustoupím, abych si svoji práci znovu prohlédla. Přejedu očima po tenkých liniích dvou polonahých postav. Žena vypadá skvostně – vlasy má rozčuchané větrem, postoj uvolněný, téměř malátný, rty pootevřené ve smyslném *ó* a živůtek šatů jí sklouzává k pasu a odhaluje dmoucí se poprsí, které skoro přetéká z korzetu. Lem plesových šatů je vyhrnutý a plná stehna obepínají punčochy s podvazky. Je přesně taková, jaká má hrdinka na obálce být. Jakmile ji však důkladně zhodnotím a přesunu se pohledem k muži po jejím boku, nálada se mi okamžitě zhorší. „To ty ruce,“ postesknou si a ukáží na místo, kde svírá milenku v bocích.

Araminta se vznese před plátno a zamyšleně si poklepe vztyčeným ukazováčkem na bradu. Několikrát nakloní hlavu ze strany na stranu, načež jí z úst unikne další výbuch smíchu. „To nejsou ruce. To jsou *tlapy*.“

Při bližším prozkoumání mě zaplaví úzkost. Má pravdu. Hrdina nemá lidské prsty ani klouby, ale tlusté, masité pracky.

„Jak se to mohlo stát?“ Zoufale se pustím do překreslování jeho prstů a snažím se z nich udělat silné, dychtivé ruce, jaké jsem původně zamýšlela. Výsledkem je ale jen obrovská černá šmouha.

„Než se tím začneš stresovat, měla by sis trochu té úzkosti schovat i pro zbytek jeho těla.“

„Vždyť ten je –“ Jakmile si všimnu dalších důkazů obludnosti, kterou jsem stvořila, zarazím se a oněmím. Několikrát zamrám v naději, že až příště otevřu oči, uvidím na plátně něco jiného, ale

místo toho nacházím jen další a další nedostatky. Hrdina má obrovské tlapy, k tomu příliš dlouhé tělo a kratičké nohy. Celkově působí podivně protáhle a pružně. Skoro jako...

„Lasička,“ hýkne Araminta. „Nakreslila jsi muže, který vypadá jako lasice.“

Než ze sebe vydoluju souvislou větu, několikrát se šokovaně zadrhnu. „Ne... tak docela. Má celkem... lidskou postavu.“

„Celkem?“ Araminta přelétne do rohu plátna, kde přistane, rozvalí se na břicho a začne kopat nohama ve stejném rytmu, v jakém mává papírovými křídly. „Jestli si myslíš, že takhle vypadá nahé mužské tělo, evidentně jsi nikdy žádné neviděla.“

Zpražím ji pohledem. „A ty snad ano? Vylíhla ses teprve před – kolika – dvěma týdny?“

Pokrčí rameny. „Od té doby jsem přečetla spoustu zajímavých knih, takže toho vím víc než dost. Jak že to takovým románům říkáte? Erotické?“

„Ano, ale já jich přečetla ještě víc než ty. A taky jsem s mužem *byla*. S víc než jedním.“

Araminta pro jednou vypadá ohromeně. „Najednou?“

„Ne, najednou ne.“ Semknu rty a radši zamlčím, že jsem při žádném ze svých milostných dobrodružství neměla moc času zkoumat... partnerovu výbavu. Ani vlastní potěšení. Nic, co by stálo za to zvěčnit na plátně.

„Jak jsi k té zakázce vůbec přišla?“

„Tak abys věděla, přes osobní doporučení Edwiny Danforthové.“ Ohrnu nos, otočím se na podpatku a začnu se přehrabovat v kožené brašně. Jakmile vylovím skicák, začnu jím listovat. „Je jednou z mých nejbližších přítelkyň a požádala mě, abych ilustrovala nové obálky pro její nejprodávanější knižní sérii.“

„Takže protekce? A ne talent?“

„Kdepak. Pan Fletcher s jejím návrhem souhlasil.“ Pan Fletcher je Edwinin vydavatel a zároveň můj šéf. Nebýt Edwininých naléhavých přímluv, o zakázce bych si mohla nechat zdát, nicméně to, že mě pan Fletcher nakonec přece jen najal, musí něco znamenat.

„A věří ti tak moc, že ti dovolil ilustrovat jen jeden den v týdnu.“

Varovně na ni zavrčím a konečně nalistuju stránku, kterou hledám. Je to původní, hrubý náčrt, který jsem přenesla na současné plátno. Přejíždím pohledem od papíru ke stojanu a zase zpátky, porovnávám oba výkresy – a jakmile mi dojde, že tam ty nedostatky byly od samého začátku, zblednu jako stěna. Jak mi ten náčrt mohl připadat dobrý? Jak jsem si mohla myslet, že může na plátno? A jak si to mohl myslet můj nadřízený?

Araminta skicu pozorně studuje. „Viděla to vůbec ta tvoje kamarádka, než tě doporučila?“

„Samozřejmě,“ odtuším a zalistuju o pár stránek dozadu ke kresbě, na jejímž základě Edwina usoudila, že umím kreslit. Uleví se mi. Dvě polonahé postavy se proplétají ve vášnivém objetí a každá křivka je plná pohybu. Ze stránky přímo tryskají emoce a z polohy jejich rukou i z nepatrné mezery mezi jejich rty sálá sexuální napětí.

„Proto mě doporučila,“ pronesu hrdě. I při tom nejkritičtějším pohledu musím uznat, že je kresba opravdu povedená.

Jak se tedy mohlo stát, že ta nejnovější je hotová noční můra? Tahle skica je stará víc než rok. Od té doby bych se přece měla spíš zlepšit, ne zhoršit. Možná jsem tehdy nebyla pod takovým tlakem jako teď? Kreslila jsem si jen tak pro radost, potají, a neměla jsem v úmyslu nikomu nic ukazovat. Kreslení bylo jediným pozůstatkem mého krátkého debutantského období a nenapadlo mě, že Edwina při jedné ze svých návštěv objeví můj skicák. Ale stalo se.

Bylo mi strašně trapně.

Skicák a všechny jeho malůvky byly určené jen mým očím, a navíc kresba, kterou Edwina objevila, byla inspirovaná jejím největším rukopisem. A ten zatím neměl vidět nikdo kromě pana Fletcherera. Odevzdala ho teprve před pár dny. Musela jsem neochotně přiznat, že jsem si ho jednou v noci tajně *vypůjčila* z jeho kanceláře.

Vůbec se nad tím nepozastavila. Ba naopak, o omluvy nestála a místo toho mě poprosila, abych obrázek převedla do barev. Chtěla jsem odmítnout. Od toho příšerného uvedení do společnosti, kdy mi malování krajin a portrétů přinášelo útěchu, zatímco ostatní debutantky klevetily, z čehož jsem byla důsledně vyloučená, jsem nevzala štětec do ruky, tvořila jsem jenom skici.

Jenže jak odmítnout ženu, která je nejen vaší drahou přítelkyní, ale taky vaší oblíbenou autorkou?

To prostě nejde.

„Už vím, v čem je problém,“ vrátí mě Araminta do přítomnosti.

„O čem to mluvíš?“ vyštěknu a poklepu uhlem na skicu. „Vždyť je perfektní.“

„To ano, a právě o to jde. Je perfektní, protože jsou na ní dvě *ženy*.“

Zachmuřím se a znovu se na původní náčrt zadívám. Jistě že zachycuje dvě ženy. Pár z odcizeného rukopisu tvořila vodní nymfa a víla smrti. Jejich vzájemná chemie byla tak dráždivá, že jsem je prostě musela nakreslit –

V tu chvíli mi svitne.

„Neumíš kreslit muže,“ poznamená Araminta a vysloví moje poznání nahlas.

Žaludek mi klesne až na zem – a spolu s ním i skicák. Přikrčím se, abych ho zvedla, jenže zůstane otevřený na stránce, která moje upřímné zděšení ještě prohloubí. Je na ní několik obrázků nahých mužských těl, které jsem si před pár měsíci procvičovala. Tehdy mi připadaly celkem slušné, ale teď, když už vím, co je špatně, vidím

jen příliš dlouhé trupy, tlapy místo rukou, oči jako korálky a tlamy místo úst.

„Ne, ne, ne.“ Rychle skicák zaklapnu, ale zůstanu v podřepu. „Nemím kreslit muže.“

Což je problém. Obrovský problém. Zatraceně.

Mám totiž za úkol během příštích tří měsíců navrhnout čtyři obálky a na každé z nich má být dvojice muž a žena. Pokud to zvládnu, pan Fletcher mě možná na konci července povýší na ilustrátorku na plný úvazek.

Ale jestli ne...

Rozostří se mi pohled. „To se mi snad jen zdá.“

Zaslechnu bzukot papírových křídel, ale ani se na Aramintu nepodívám. Třikrát mi obletí hlavu a pak přistane na nabíraném rukávu mojí běžové blůzky. „Ach jo. Takhle to není žádná legrace, když jsi z toho tak smutná. Zábava je to jen v případě, kdy si z toho utahujeme *obě*.“

Zalapám po dechu a zatnu ruce v pěst. Ze všeho nejvíc teď toužím zmenšit se do hájemství svojí přírodní podoby. Vrátit se do drobného tělíčka, které je tak snadné přehlédnout, a k chlupaté tváříčce, jež bezpečně skryje všechny emoce.

Jenže nesmím. Slíbila jsem si, že už to nikdy neudělám.

Když jsem se po deseti letech rozhodla vrátit do lidské společnosti, stále otrěsená hrozivými zážitky ze svojí debutantské sezóny, často jsem přírodní podobu využívala k tomu, abych se schovala před světem. Dokonce i do práce jsem nastoupila jako kuna a do polidštěné podoby se proměňovala jen potají, když jsem chtěla kreslit.

V posledních letech jsem postupně získala větší sebevědomí. Dělnická třída zdaleka není tak kritická jako smetánka. Sehнала jsem si práci a našla pár blízkých přátel. Usadila jsem se v anonymitě

rušného Jaspisova na území Zemského dvora, který je úplně jiný než malá vesnička plná přírodních víl, odkud jsem odešla. Podařilo se mi začlenit se jak mezi lidi, tak i mezi polidštěné víly.

Jenže *začlenit se* není totéž jako někam *patřit*, a právě to druhé mi zoufale chybělo.

Pak mi Edwina dodala potřebný impulz.

Poprvé po letech jsem vzala do ruky štětec a bylo to, jako bych se vrátila domů. Do nového domova. Do *skutečného* domova. Ne do toho, kam se musím za tři měsíce vrátit na každoroční oslavy Lughnasadu. Kvůli magicky závaznému rituálu, kterého jsem se během loňské slavnosti v opilosti zúčastnila, teď musím dokázat, že jsem v Jaspisově zapustila kořeny. Jinak v Cypřišové kotlině uvíznou natrvalo.

Dřív by mi to možná ani nevadilo. Polovina mého srdce vždycky tíhla k bezpečí a toužila vzdát se společnosti a vrátit se do lesa, kde je všechno snadné a předvídatelné a kde nikdy nemusím být nikým jiným než tím maličkým chlupatým zvířátkem, kterým v hloubi duše jsem.

Jenže to bylo předtím, než jsem znovu objevila svoji lásku k malování. Než jsem si připomněla výhody protistojných palců a klešťového úchopu. Než jsem našla povolání, pro které bych dýchala – ilustrování knih.

Teď to nemůžu vzdát. Nesmím uvíznout v Cypřišové kotlině, kde není jediná galerie a kde erotické obrazy, které zbožňuju, mají stejnou hodnotu jako splachovací záchody. Nemůžu se kvůli loňské opilecké chybě, přiživené přílišným množstvím likéru z lesního ovoce a špetkou zlomeného srdce, vzdát svých snů.

Araminta mě poplácá po rameni. „No tak, no tak.“ Když nereaguju, do hlasu se jí vkrade netrpělivost. „Říkám *no tak*. Přestaň se litovat. Nejsi nejhorší ilustrátorka na světě. Jen hodně špatná.“

„A to mě má jako uklidnit?“

Protočí panenky. „Řešení máš přímo před nosem. Ženské postavy ti jdou, protože kreslíš to, co vidíš,“ ukáže na ženu na plátně. „Myslíš, že tu hezkou dámu nepoznávám? Jsi to ty! Nakrucovala ses před zrcadlem, dělala ten svůj sexy ksichtík a křivila pusu do písmene *ó*, no ne?“

Zrudnou mi tváře a střelím po hrdince pohledem. Jak to poznala? Vždyť se mi vůbec nepodobá. Na rozdíl ode mě má dlouhé světlé vlasy, kdežto já černé a krátké, střižené těsně pod bradu. Ona je spíš vysoká a já drobná. Její oči mají být modré, zatímco moje jsou tmavě hnědé. Má kulaté uši, já špičaté. Její postava... no, stehna máme podobně plná, to ano, ale co se týče výrazu při vyvrcholení...

Odvrátím pohled od plátna i od Araminty a nasadím nenucený výraz. „No a proč bych nemohla sama sobě pózovat?“

„Přesně tak. Proto se to tak povedlo. Už chápeš? Potřebuješ...“ Araminta se zatočí na místě a s rozmáchlým gestem rozpráhne ruce. „Nahého muže.“

Nechápavě na ni zamrkám.

„Sedíš si na vedení? Přece aby ti stál modelem.“

Možná... má tak trochu pravdu. Už jsem nad tím taky uvažovala, jenže mám omezené možnosti. Za prvé, model musí mít postavu jako hrdinové z Edwinových románů – vysokou, svalnatou a přímo překypující sex-appealem. Za druhé, na kurzy kreslení nemám čas, protože pracuji na plný úvazek, a v Jaspisově ani nikde jinde v Zemském dvoře se stejně žádné nepořádají. A za třetí, ve větších skupinách a mezi cizími lidmi bývám nervózní.

Araminta má ale pravdu. Pokud se nechci vzdát vysněné kariéry dřív, než vůbec začne, potřebuju model. A jestli nepřipadají v úvahu kurzy kreslení ani cizí lidé, pak mi asi zbývá jediná možnost. Možnost, kterou bych zabila dvě mouchy jednou ranou.

Seberu odvahu, vstanu a otevřu skicák na nejnovější kresbě. Aniž bych věnovala obludnému lasiččímu muži jediný pohled, stránku vytrhnu a strčím do kapsy vesty. Pak – navzdory nervozitě, která mi víří v břiše – zamířím s hlavou vztyčenou ke dveřím.

Araminta se rozlétne za mnou. „Takže si najdeš model?“

Ztěžka polknu. „Najdu si manžela.“

KAPITOLA DRUHÁ

MONTY

Muž nikdy nezapomene na svoje poprvé. Na tu směs potěšení a bolesti. Na tu změť emocí. Ačkoli nakladatelství Fletcher-Wilson není první zaměstnání, ze kterého mě vyhodili, bylo první, které jsem měl opravdu rád.

Teď sedím v kanceláři, odkud mě před necelým rokem vykopli, znovu. Vypadá úplně stejně: stěny obložené dubovým dřevem, úhledně srovnané knihovny a obrovské portréty dvou vážně se tvářících mužů – zakladatelů nakladatelství. Budiž jim země lehká. Syn jednoho z nich, pan Fletcher, sedí naproti mně a vyvolává ve mně úplně stejný pocit nervozity jako těsně předtím, než mě loni propustil. Dal bych cokoli za to, abych měl po ruce doutník a mohl zaměstnat prsty, ale mám dojem, že přesně to jsem si přál i minule.

Hlavní rozdíl mezi tehdejškem a dneškem je v tom, že už nejsem asistent redaktora a nejsem jeho zaměstnanec.

Tentokrát jsem tady proto, abych s ním vyjednal smlouvu na vydání knihy.

Odolám nutkání povolit si kravatu, svléknout sako a vyhrnout rukávy. Na dnešní schůzku jsem zvolil elegantní oblek a pečlivě zapnul všechny knoflíky, i když do práce běžně chodím spíš v neformálním oblečení. Obleky jako tenhle mi až příliš připomínají dobu, kdy jsem byl synem aristokrata. Kdybych chtěl chodit v pompézních hadrech, nenechal bych se vydědit. Jenže dnes mě čeká jednání s mužem, který mě podle všeho nemůže vystát, a tak bych měl udělat co nejlepší druhý dojem.

Pan Fletcher se ve svém předimenzovaném křesle nakloní dopředu, opře lokty o mahagonový stůl a zadívá se na mě zpod huňatého obočí. Je to stoický muž mohutné postavy, s tmavými vlasy a impozantně hustým knírem, a rozhodně nepůsobí jako někdo, kdo stojí v čele nakladatelství vydávajícího nejprodávanější erotické romány na ostrově. Mimo jiné. Nakladatelství Fletcher-Wilson vydává kdeco – od románů a poezie až po praktické příručky, což je žánr, do kterého bych rád pronikl i já.

Cosí nesrozumitelně zamručí a poklepe na první stránku mého rukopisu. Přesně totéž udělal i tehdy, když mě konfrontoval s rozhovorem, který nakonec vedl k mému propuštění. Nemůžu si pomoci – čekám, že můj rukopis dopadne stejně žalostně jako tenkrát moje kariéra, ale kdyby mě chtěl pan Fletcher odmítnout, proč by si se mnou sjednával schůzku?

„Je to dobré,“ pronese nakonec.

„Opravdu?“ podívám se, ztuhnu a teprve teď si uvědomím, že celou dobu nervózně třesu kolenem. Zhluboka vydechnu, zavrtím se a na rtech se mi rozlije úsměv. „Takže se vám můj rukopis líbí?“

„Není dokonalý,“ odpoví a zvedne ruce, aby zkrotil moje nadšení, „ale bezesporu má potenciál. Ve *Věstníku* si vedete dobře.“

Smeknu pomyslný klobouk. „Jsem vám za to doporučení vděčný.“ Přestože mě propustil, byl natolik velkorysý, že mi dohodil místo v novinách. Možná nebyl z věcí, k nimž jsem se v loňském rozhovoru přiznal, nadšený, ale moje dohazovací schopnosti ho přesvědčily o tom, že bych se mohl osvědčit jako sloupkař o vztazích. Odtud se vzala moje současná práce, v níž mám na starosti rubriku s názvem *Ptejte se Gladys*.

Věnuje mi jeden ze svých vzácných úsměvů. „Sice jste nedbal mých rad a nedržíte se v mezích slušnosti, ale musím uznat, že *Věstník z Cedrových vrchů* se nikdy neprodával lépe. Čtenáři vaši rubriku milují.“

Přikývnu. „Článek *Patnáct kroků k fantastické felaci* měl takový ohlas, že noviny musely už v deset dopoledne dotisknout další náklad.“

Při slově *felace* se úsměv pana Fletchera změnil v křečovitý škleb. Jak může vydávat knihy nejskandálnější autorky ve Vílokraji? Rozpačitě si promne čelo. „Ano, no... sice to není četba podle mého gusta, ale vztahová rubrika vám očividně sedí.“

Má pravdu, sedí. Dohazování mě vždycky bavilo – ovšem po svém, což obvykle znamená, že dva lidi otravuju tak dlouho, dokud si konečně nepřiznají, že se vlastně mají rádi – a tahle moje záliba se skvěle promítá jak do odpovídání na milostné dotazy čtenářů, tak do psaní lehce nepatřičných článků. Nový šéf je z mých rad tak nadšený, že mě požádal, abych ty nejlepší sepsal do praktické příručky a vydal je pod pseudonymem *Ptejte se Gladys*. Nikdy jsem po spisovatelské dráze netoužil, ale byla to výzva, kterou jsem nedokázal odmítnout. Pokud se mi jménem *Věstníku* podaří smlouvu uzavřít, mám rubriku jistou na dalších šest let. A nejen to – kromě podílu z autorského honoráře mi vyplatí i bonus. *Věstník* svoje sloupkaře obvykle najímá jen na rok, takže je to výjimečná příležitost.

A já výzvy miluju. Zvlášť když působí jako hra. A která hra by mohla být lepší než nabídnout rukopis muži, který mě kdysi vyhodil?

Nemluvě o tom, že ty peníze nutně potřebuju.

„Takže...“ Rozpráhnou ruce a věnuju mu svůj nejoslnivější úsměv. „Co vy na to? Vynesete mě Fletcher-Wilson ke slávě?“

Výraz pana Fletchera se změní z pobaveného na otrávený. „Nepředbíhejte, pane Phillipsi. Už jsem říkal, že není dokonalý.“

„Inu, povídejte.“

„Vaše kniha shrnuje ty nejrozumnější rady, které jste kdy ohledně moderních námluv poskytl.“

Usměju se nad tím, jak zdůraznil slovo *nejrozumnější*. A má pravdu, když mezi obsahem knihy a mými obvyklými texty vidí rozdíl. Většina článků v rubrice *Ptejte se Gladys* je spíš provokativní, ne-li přímo obscénní. *Jak správně zašněrovat korzet, aby vyniklo vaše poprsí. Jak rozšněrovat korzet a předvést dráždivý striptýz. Jak se ovívat vějířem, abyste přitáhla pozornost ke svým přednostem. Jak dosáhnout vyvrcholení s nehmotným vilím milencem.* Podobná témata ale střídám s opravdovými skvosty ze světa moderního dvoření. Jako častý objekt námluv, flirtu, svlékání očima a několikrát málem i rozsápání na kusy ze strany dychtivých nápadnic dobře vím, co muže přitahuje a co je naopak spolehlivě odradí. Co je přiměřené k dlouhodobému závazku a co je naopak donutí vzít nohy na ramena. A právě tomu se z většiny věnuje můj rukopis.

Pan Fletcher však ještě neskončil. „Je jedinečná v tom, že zatímco vaše publikum tvoří převážně ženy z dělnické třídy, vy čerpáte z perspektivy bývalého aristokrata. Zdařile propojujete téma ženských práv s tradičními pravidly námluv, která se obvykle vztahují jen na dámy z vyšší společnosti.“

„Geniální, že?“ Bezděčně se nakloním, lapený jeho chválou a připravený vytáhnout z něj co nejvíc. „Co dalšího se vám na tom líbí?“

Přejde moji otázku bez povšimnutí. „Jenže postrádám skutečné příklady ze života. V této podobě jen rozdáváte rady, aniž byste předložil konkrétní důkazy o tom, že fungují. Kniha tak působí povýšeně a pohrdavě.“

Znovu se opřu a s vypětím všech sil potlačím nutkání vytáhnout z kapsy saka doutník. Pseudonym mě dosud před palbou přímé kritiky chránil, takže jeho komentář trochu zabolí. „Snažil jsem se spíš o babičkovský tón. Moudrý.“

„Vy ale nejste ani babička, ani moudrý.“

„Ale Gladys ano.“

Zpraží mě pohledem. „Gladys je výmysl. A v žádném případě nevydám příručku o vztazích pro ženy, kterou napsal muž, aniž bych to veřejně nepřiznal.“

Semknu rty. Když uvážím, jaký je pan Fletcher puntičkář, asi bych neměl být překvapený. Jedním z jeho nejoblíbenějších titulů je kniha napsaná ženou, ale pod mužským pseudonymem, s jehož vydáním souhlasil jen pod podmínkou, že v tiráži budou uvedena obě jména. Jen doufám, že ode mě nečeká, že zveřejním své jméno. Na jednu stranu by bylo celkem legrační, kdyby můj otec zjistil, že jsem napsal knihu o tak nevkusných tématech, jako jsou námluvy a sex, ale pokud by moje kariéra nabrala na obrátkách, hrozí, že by na mě mohl být pyšný. A to bych opravdu nerad. Rozhodně mu nehodlám dát záminku, aby se mě pokusil vtáhnout zpátky do rodiny.

„Vaši totožnost prozrazovat nemusíme,“ ujistí mě pan Fletcher, jako by mi četl myšlenky, „ale jasně uvedeme, že Gladys je pseudonym a zároveň ochranná známka *Věstníku z Cedrových vrchů*. Ať tak či onak, Gladys musí své rady podložit důkazy – ať už je moudrá babička, nebo není.“

Pokrčím rameny. „Dobrá. Můžu čtenáře požádat o reference. Nechám výzvu otisknout v pondělním vydání.“

„To by vašim radám sice mohlo dodat na věrohodnosti, ale vaši čtenáři vám píšou anonymně. Reference nemusí být skutečné a někteří čtenáři vám mohou napsat jen proto, aby se dostali do novin. Já chci opravdové příklady.“

„A mohl bych použít Edwinu Danforthovou a Williama Haywooda?“ Když mu ztvrdne výraz, rychle dodám: „Vím, že je to citlivé téma, zvláště když uvážím, že jsem byl propuštěný právě kvůli tomu, že jsem je dal dohromady –“

„Nebyl jste propuštěný kvůli tomu, že jste je dal dohromady, ale kvůli nevhodnému chování, kterého jste se dopustil coby asistent redaktora během jejich knižního turné. A také proto, že jste se k tomu tak detailně doznal v novinách.“

Ach ano, ten osudný rozhovor, který vyšel v novinách, pro něj teď pracuju. Možná jsem měl být prozíravější, když jsem tak barvitě líčil, co všechno se během turné Ozvěny srdce odehrálo. V té době už od něj uplynul rok, takže jsem na tom neviděl nic špatného, ale pan Fletcher zjevně ano. Obzvláště tu pasáž o tom, jak jsem Edwině nabídl nezávazný sex. Na svoji obranu musím říct, že to byl jen trik, jak ve Williamovi probudit žárlivost.

„Ale uznáváte, že jsem dal Weenie a Willa dohromady, že ano?“ namítnu. „Ačkoli oni dodnes tvrdí, že jsem na jejich vztahu neměl žádný podíl.“

Pan Fletcher si stiskne kořen nosu. „Využil některý z nich vědomě rady, o kterých v knize píšete?“

Otevřu ústa, abych řekl, že ano, ale nebyla by to pravda. Mohl bych zalhat, ale chci být poctivý. A i když jsem Edwinu a Williama svým promyšleným využitím žárlivosti a drobných lží postrčil k tomu, aby si konečně všimli vzájemných citů, které v nich už dávno klíčily, žádné rady jsem jim nedal.

„Ne, nevyužil,“ přiznám.

„Hrát si skrytě na námluvčího je něco jiného než vytvořit soubor rad, které má někdo dobrovolně následovat. Potřebujete případovou studii a testovací subjekt, na němž dokážete, že vaše rady skutečně fungují.“

Stáhne se mi žaludek. Jedna z věcí, která se mi na psaní pod pseudonymem líbí, je právě anonymita. Odstup mezi mnou a čtenáři. Nemůžu nikomu přímo ublížit. Nikdo se na mě nedívá s rozčarováním v očích. Když moji radu někdo následuje, činí tak na vlastní nebezpečí. Ať to dopadne jakkoli. Je to stejné, jako když si hraju na dohazovače nic netušících přátel nebo známých. Za výsledné činy a rozhodnutí nesou odpovědnost oni sami a do poslední chvíle netuší, o co se potají snažím. Zmařilo by to celý účel.

A to znamená, že má pan Fletcher pravdu. Nemám v ruce jediný důkaz.

„Vezměte si pod křídla svobodnou ženu, která hledá lásku. Seznamte ji se svými nejdůležitějšími zásadami a povzbudte ji, aby je uplatnila v reálném životě. Vystavte ji stejným situacím, které zažívají vaše čtenářky, a řekněte jí, ať je vyřeší podle vašich rad. Pokud bude mít na konci experimentu stabilní vztah, budete mít v ruce úspěšnou případovou studii se šťastným koncem – a nadějný rukopis.“

Začnu prsty bubnovat do opěrek křesla. Představa, že bych měl úzce spolupracovat s nějakou ženou, a ještě ke všemu svobodnou, mě znervózní. Nejsem žádný ješita, nepovažuji se za ideální partii, a navíc umím být pěkně nesnesitelný, když chci, ale stejně. To, že si většinu lidí držím od těla, má svůj důvod. Neženu se do romantických vztahů a mám nanejvýš známosti na jednu noc. A i ty mají svoje pravidla. Žádné líbání. Žádné opakování.

Pan Fletcher se znovu chopí slova. „Smlouvu vám zatím zaručit nemůžu. Nejdřív chci vidět výsledky případové studie. Dám vám čtyři měsíce. Přijímáte výzvu?“

Při slově *výzva* mi v hrudi zajiskří potouchlé nadšení. Když to podá takhle... jak bych mohl odmítnout? Když k případové studii přistoupím jako ke hře...

„Platí,“ odpovím, „ale navrhuju lhůtu zkrátit na tři měsíce.“

Pan Fletcher povytáhne obočí, jako by ho moje ambice ohromily.

Netuší, že mě nepohání ambice, ale obrovský dluh a věřitel, který na mě nepříjemně tlačí.

Znovu poklepe na rukopis. „Tentokrát to myslím vážně, když říkám, abyste se držel v mezích slušnosti. Pokud se mám pod projekt podepsat, potřebuju, aby byl do posledního puntíku příkladný. Žádné drogy, žádné orgie, žádné zálety.“

Pozvednu koutek úst. „A je vám jasné, že to pak bude hrozná nuda, že?“

Prísne přimhouří oči.

„Dělám si legraci. Umím se chovat slušně.“

Ztěžka si povzdechne. „V to doufám. Jediný důvod, proč jsem rukopis nehodil do koše hned, jak jsem uviděl vaše jméno, je ten, že má vaše rubrika takový úspěch – přestože je nadmíru lascivní.“ Posune rukopis přes stůl, ztiší hlas a dodá: „A také proto, že ten váš rozhovor nakonec nakladatelství nezpůsobil žádné větší potíže.“

„Znamená to, že litujete, že jste mě propustil?“

„Ne. A teď zmizte, než si to rozmyslím. Za tři měsíce se vraťte s případovou studií.“

Když opustím kancelář pana Fletchera a vyjdu do redakce, mám skvělou náladu. Do uší mi doléhá šustění papírů a škrábání per o per-gamen. Je to tu hodně podobné *Věstníku* – otevřený prostor plný řad stolů, vysoké stropy a odkryté cihlové zdi porostlé popínavým

břečtanem –, a přesto má tohle místo zvláštní nádech nostalgie, který na novém pracovišti necítím.

Fletcher-Wilson pro mě představuje nejen první práci, kterou jsem dělal rád, ale taky první práci, v níž jsem si našel přátele.

Williamu a Edwinu. Díky turné Ozvěny srdce.

Zane, s nimiž se William přátelí už od vysoké a kteří se mnou tahali za nitky.

A...

Daphne.

Projdu středovou uličkou mezi stoly a kývnutím pozdravím pár známých tváří. Žádná nepatří jí. Ženě, kterou jsem v den, kdy mě vyhodili, tak chladně odpálkoval.

Nikdy jsem si to úplně neodpustil. A pořád nevím, jestli jsem udělal správně, nebo ne.

Rád jsem tě poznal, drahoušku Daffy.

Měj se.

Zčásti jsem doufal, že ji tu dnes uvidím.

A zčásti se toho děsil jako čert kříže.

Naposledy se rozhlédnu po redakci, ale nikde ji neuvidím. Nejsem si jistý, jestli se mi ulevilo, nebo jsem spíš zklamaný. Štve mě, že si ani nedokážu vzpomenout, který stůl je její.

Takhle je to lepší, pomyslím si, donutím se upřít pohled před sebe a zaměřím rovnou ke schodišti. Co bych jí vlastně řekl? Že mě to mrzí? Že bych byl rád, kdybychom zůstali přátelé?

V nitru se mi svíjí nepojmenovatelné napětí a najednou se mi těžko dýchá. Povolím kravatu a rozepnu horní knoflíky košile, ale přinese mi to jen nepatrnou úlevu, a tak z vnitřní kapsy saka vytáhnu ploché pouzdro, vyndám z něj doutník a vložím si ho mezi rty. I nezapálený mi dokáže zklidňujícím příslibem levandule, šalvěže a měsíčního lístku otupit rozjitřené nervy.

Konečně dorazím ke schodišti, ale prudce se zastavím, když po něm hlučně vyběhne nějaký muž. Proběhne kolem a ani si mě nevšimne. Veškerou pozornost věnuje papírovému skřítkovi, kterému spílá. „Ksaku, Reginalde, proč jsi mi prozradil, jak to skončí? Nikdo se tě o to neprosil...“

Povytáhnou nad tím podivným, ale vlastně docela zábavným výjevem obočí a otočím se zpátky ke schodišti –

A v tu chvíli koutkem oka něco zahlédnu.

Krátké černé vlasy, drobné tělo, oblé boky.

Prudce se otočím a upřu na tu postavu pohled. Okamžitě ji poznám, i když je ke mně zády a rázným krokem si to štrádaje úzkou chodbou na opačném konci redakce. I v lidském těle, které se od toho protáhlého, kuního, s nímž jsem strávil spoustu času, tolik liší. I ve splývavých kalhotách, krajkové halence a hnědé vestě namísto roztomilých žlutých šatů, které měla na sobě, když jsem si ji naposledy pustil blíž.

Když naše přátelství začalo být skutečné.

Příliš skutečné.

Udělám pohyb do strany. Jedna noha je připravená zmizet dolů po schodišti, druhá mě táhne za ní.

Vytáhnou doutník z úst.

Protočím ho mezi prsty.

A vykročím směrem, kterého možná budu litovat.

KAPITOLA TŘETÍ

DAPHNE

Přitisknu se ke zdi vedle dveří do odpočívárny, vykloním se do strany a skrz skleněné okénko nakouknu dovnitř. Můj cíl je naštěstí sám – sedí u jednoho z mnoha stolů, popíjí čaj a čte noviny. Vytáhnu z kapsy vesty kousek papíru, rozložím ho a podržím před sebou. Přimhouřenýma očima pak střídavě studuju nákres a muže za sklem.

Mým cílem je Brad Folger z marketingového oddělení. Je vysoký, má profesionálně upravené tmavé vlasy, slušnou postavu a – co je nejdůležitější – lidské ruce. Netuším, jak vypadá nahý, ani jestli má vyrýsované břišní svaly a stejný sex-appeal, jaký mají hrdinové z Edwinových příběhů, ale na mém náčrtu bude vedle hrdinky vypadat rozhodně líp než ten lasiččí muž.

„Jo,“ zamumlám spokojeně, „ten bude stačit.“

„Stačit?“ zopakuje Araminta ostrým šepotem. „Takhle mluvíš o svém budoucím manželovi? A prosím tě, připomeň mi, jak ses od mužského modelu dostala až k manželství?“

„Dělám to, čemu lidé říkají *zabít dvě mouchy jednou ranou*.“ Ne že bych někdy mouchy – nebo jakákoli jiná zvířata – zabíjela rukama; vždycky mi stačily zuby. Tedy když jsem ještě byla kuna. Teď chodím pro maso k řezníkovi na Třetí avenue. Jeho uzená kuřecí prsa jsou vynikající.

Aramintě spadne brada. „Ty chceš Brada z marketingu zabít? Existují mnohem jednodušší způsoby, jak sehnat model, než ho rovnou zavraždit.“

Střelím po ní přísným pohledem. „To se jen tak říká. Znamená to vyřešit dva problémy najednou. A jedním z nich je sehnat si model.“

„A tím druhým?“

Mým druhým problémem je magicky závazný rituál, kterého jsem se minulý Lughnasad zúčastnila v poněkud podnapilém stavu s medojedem jménem Clyde. Ale o tom Araminta vědět nemusí. Důležité je, že manželství vyřeší oba problémy. A protože je Brad poslední muž, který mě pozval na rande, začnu s ním.

Schovám skicu zpátky do kapsy, zhluboka se nadechnu, otevřu dveře odpočívárny a zamířím přímo k němu. Cestou si v duchu opakuju, co mu řeknu.

Dobré ráno.

Jak se máte?

Jak vám chutná čaj?

Co říkáte na dnešní počasí?

Píšou dnes v novinách něco zajímavého?

Úvodní zdvořilosti jsou nezbytným základem, než přejdete k důležitým tématům. Třeba k pozvání na schůzku. Nebo k žádosti, aby vám muž pózoval jako model. A nakonec i k nabídce sňatku. Společnost má svoje pravidla a věci by měly jít ve správném pořadí. I když mi některé jemnější nuance slušného chování občas unikají, dodržovat pravidla mi vždycky šlo.

Až na tu jednu drobnou výjimku, kdy jsem kolegyni debutantce ukousla ucho, ale to byla mimořádná situace.

Zastavím se u jeho stolu. Zvedne oči od novin a zdvořile se na mě usměje. Ráda bych řekla, že se mi z jeho úsměvu podlamují kolena, jak to bývá v knihách, když hrdinka spatří tvář svého milého, jenže nic. Ani ťuk. Na druhou stranu, románové námluvy nikdy nezačínají takhle. Obvykle jsou plné silných emocí, těch dobrých i špatných, a odehrávají se za dramatických okolností. Na plese. Při loupeži. Rozhodně ne strojeně v práci, v odpočívárně, uprostřed úplně obyčejného pátečního dne.

A já stejně o nic takového nestojím. Potřebuju jen snadný a nepřetržitý přístup k mužskému tělu – konkrétně k tělu Brada Folgera.

„Dobré ráno, pane Folgere,“ pokusím se o lehký, ženský tón, ale můj hlas místo toho vyzní ploše. Intonace mi nikdy moc nešla. Přidám tedy úsměv, jenže si nejsem jistá, jestli bude lepší odhalit zuby, nebo ne. Chvilí oba výrazy střídám, a nakonec se rozhodnu pro, jak doufám, cudný úsměv se semknutými rty.

„Dobré ráno, slečno... Daphne.“ Na krátkou pauzu, která předchází vyslovení mého jména, už jsem si zvykla. Na rozdíl od něj totiž nemám příjmení, a tak lidem připadá poněkud zvláštní oslovovat mě křestním jménem, když se ještě neznáme natolik, abychom si tykali. Příjmení jsou lidská tradice, takže je víly přirozeně nemají. Často si nějaké zvolí, aby do lidské společnosti líp zapadly, ale já k tomu zatím nedospěla.

„Jak se vám daří?“ zeptám se a snažím se udržet oční kontakt, jak se při konverzaci očekává. Když se však dívám na něco, co mě doopravdy nezajímá, naskakuje mi z dlouhého očního kontaktu husí kůže. V lese totiž bývá upřený pohled známkou hrozby. Proč lidé, propánajána, tak zarputile trvají na tom, že je zírání zdvořilé?

Koutkem oka si všimnu knihožrouta, který se pomalu plazí po dlouhém pultu táhnoucím se podél protější stěny. Nedokážu si

pomocť a sklouznu k němu pohledem. Je úžasně tlustoučký, dlouhý asi jako moje chodidlo a ještě o něco silnější, s perleťově bílým trupem a bez očí. A co je nejlepší, vůbec nemluví. Mnohem radši bych se přitulila k jeho korpulentnímu tělíčku, než vedla konverzaci s panem Folgerem. Jenže jsem přišla za ním, ne za roztomilým knihožroutem.

Pan Folger mezitím odpoví a já k němu znovu obrátím pohled.

„Dobře,“ řekne. „A vy?“

„Já... také.“ Bylo už zdvořilostí dost? Nervózně zacukám prsty podél těla a okamžitě sklopím pohled k rukám. Co mám s nimi dělat? Sevřít je v pěst? Nechat je volně viset u těla? Sepnout je v pase? Nakonec se rozhodnu pohrávat si s knoflíky na vestě a vyhrknu: „Mám pro vás odpověď.“

Zaskočeně rozšíří oči a lehce pootočí hlavu. „Na co?“

„Na vaši žádost.“

Zavrtí hlavou. „Já... nejsem si jistý, že vám rozumím.“

Ucítím, jak mi hoří tváře. Nepřehnal jsem to s těmi zdvořilostmi? Možná jsem si nakonec počínala až moc nenápadně. „Pozval jste mě na schůzku. Řekla jsem, že si to promyslím, a to jsem také udělala. Bude mi ctí vaše pozvání přijmout. Mám ráda ovocný likér a tento víkend mám čas.“

Zaslechnu tlumené chechtání a rychlý pohyb. Když se ale ohlédnu ke dveřím, spatřím jen Aramintu, jak na mě pokukuje zpoza rohu. Ještě že nešla za mnou.

S úsměvem plným očekávání se obrátím zpátky k panu Folgerovi, ale než stihne říct jediné slovo, omluvný výraz v jeho tváři rozdrťí všechny moje naděje na prach.

Složí si noviny v klíně, otevře ústa a nadechne se k odpovědi, ale chvíli hledá slova. Nakonec svažtí obočí a promluví: „Zval jsem vás před dvěma měsíci.“

„Takže si to pamatujete. To je úleva. Už jsem se bála, že jste zapomněl.“

Znovu se zatváří omluvně. „Pro vílu s tak dlouhým životem, jaký máte vy, se možná dva měsíce nezdají jako dlouhá doba, ale pro člověka, jako jsem já, to dlouhá doba je. Já... už se dvořím někomu jinému. Vlastně, abych byl úplně upřímný, jsem zasnoubený.“

„Zasnoubený.“ Ani nevím, proč mě to tak překvapuje. Jakmile se dva lidé rozhodnou vstoupit do manželství, námluvy bývají rychlé. A Brad má pravdu – dvouměsíční rozhodování ohledně pozvání na schůzku je na lidské poměry opravdu dlouhé. Mělo mi to dojít. Mávnou rukou a ze všech sil se snažím udržet nenucený úsměv. „To je v pořádku, ale možná byste mi mohl pomoci s něčím jiným. Nechtěl byste mi náhodou stát modelem? Jen dočasně.“

„Stát modelem?“

„Získala jsem zakázku jako ilustrátorka a potřebuju mužský model. Možná jste o tom už slyšel – ilustruju nové obálky knižní série *Lásky jedné guvernantky* od Edwiny Danforthové.“

„Ty, ehm... erotické obálky?“ zeptá se a ve tváři lehce zezelená. Když přikývnu, rozpačitě se zavrtí na židli. „Slečno... Daphne, obávám se, že to nebude možné.“

„Ne?“

„Ne. Bylo by to velmi nevhodné. Mojí snoubence by se to jistě nelíbilo, a mně také ne. Skoro se neznáme.“

„Právě proto mě napadlo, že bychom nejdřív zašli na skleničku, ale jestli už jste zadaný –“

„Pokud jste se mnou chtěla jít na skleničku, měla jste moje pozvání přijmout před dvěma měsíci.“

„No... nebyla jsem si jistá, jestli chci.“ Pravda je, že i když se mi Brad celkem líbí, fyzicky mě nepřitahuje. Možná proto, že ho vůbec neznám. Ale není právě to smysl seznamování? Ať je to jakkoli, při

představě, že bych měla chodit na schůzky s někým, vedle koho se zatím necítím dobře, se mi svírá žaludek.

Jeho výraz ztvrdne a já si až příliš pozdě uvědomím, že jsem ho urazila. „To, že čistokrevné víly nedokážou lhát, ještě neznamená, že je vhodné mluvit tak napřímo. Je zřejmé, že se k sobě nehodíme.“

„Ano. Máte pravdu. Měla bych... jít. Půjdu. Přeji vám hezký den.“

Vyřítím se z odpočívárny tak rychle, jak dokážu, a jen s velkým sebezapřením odolám nutkání proměnit se do přírodní podoby a utéct po čtyřech. Místo toho najdu útěchu alespoň v tom, že za sebou zavřu dveře a vytvořím mezi sebou a mužem, který mě právě odmítl, hmatatelnou bariéru. Přitisknu se zády ke zdi vedle zárubně a schovám obličej do dlaní. Jen doufám, že sem není z redakce vidět. Nedokážu čelit jediné živé duši. A co hůř – kdyby Brad Folger dopil čaj a našel mě tady, bylo by to ještě horší. Jen co se trochu vzpamatuju a do nohou se mi vrátí síla, zamířím zpátky do ateliéru.

Do uší mi pronikne Aramintin smích. „To byl ale trapas.“

Chystám se souhlasně záupět, když mě zaskočí mužský hlas. „To mi povídej.“

Spustím ruce a otočím se k postavě opřené o zeď na druhé straně dveří.

Možná jsem si myslela, že to jediné, co by mohlo situaci ještě zhoršit, je to, kdyby se z odpočívárny vynořil Brad, ale mýlila jsem se.

Tohle je mnohem horší.

Úplně poslední člověk, který by měl být svědkem mého ponížení, je Monty Phillips.

„Zdravím, drahoušku Daffy,“ pronese s tím svým příšerným úsměvem s dolíčky. Několikrát zamrkám v naději, že zmizí, že je to jen nepříjemná halucinace, ale jeho přítomnost je čím dál skutečnější. Přejedu ho pohledem: tmavě modrý oblek, povolenou kravatu i rozepnutý límeček košile odhalující spodní část krku. Šedé oči mu

jiskří šibalstvím a kolem obličeje se mu neuspořádaně vlní blond vlasy. S nedbalou samozřejmostí se opírá o zeď, kotníky překřížené, jedno rameno opřené o rám dveří. Pod jednou paží svírá stoh papírů a v druhé ruce si pohrává s nezapáleným doutníkem. Zlozvyk, který u něj dobře znám.

Na okamžik mám pocit, jako by se v mezičase nic nezměnilo. Jako bychom se vrátili o dva roky zpátky, kdy jsme společně organizovali turné Ozvěny srdce a pojilo nás zvláštní pouto podobné přátelství.

Srdce mi klopýtne a vzápětí se rozbuší v prudkém střetu emocí. Nevím, kterou zpracovat dřív. Rozpaky nad tím, čeho byl právě svědkem? Vztek, že má tu drzost postávat tady, jako by se nechumelilo, když mě skoro na rok vyřadil ze svého života? Nebo ten drobný záblesk radosti, že ho zase vidím?

„Co tady, ksakru, děláš?“ vyštěknu. Překvapí mě, jak rychle mi ta slova vyletí z úst. Bez přemýšlení. Aniž bych si je musela v duchu předem nacvičit. Asi proto, že s Montym mi nikdy nedělalo problém říkat, co si myslím.

Pousměje se a dolíček se ještě prohloubí. „No vida. Tak tady je ta okouzlující malá dračice, kterou si pamatuju. Smím se zeptat, kdo byla ta neohrabaná ženská v odpočívárně?“

Schoulím se do sebe. „Viděl jsi to celé?“

„Se vším všudy.“

„Proč to říkáš takhle?“

Uchechtne se. „Vůbec tě takovou neznám.“

O tom dost pochybuju. I když jsem před ním přirozená, byl hned u několika nepříjemných momentů. Možná tedy nepříjemných jen pro mě.

„Byla tááák trapná, že?“ přisadí si Araminta.

Monty k ní otočí hlavu. „A tohle je kdo? Nová kolegyně?“

„Pěkně otravná,“ zamumlám.

Araminta se ve vzduchu elegantně ukloní. „Lady Araminta ze Zářivých vod. Daphnina nejlepší přítelkyně.“

Monty si teatrálně přitiskne ruku na srdce a probodne mě pohledem. „Au. Našla sis za mě náhradu, drahoušku Daffy?“

Jeho slova ve mně probudí cosi temného, řezavého. Lovkyni. Zabijáka. Malou šelmu s nenápadně ostrými zuby. Rozžvýká všechny ty zamotané emoce, které se mi vaří v nitru, až zůstane jen čirý vztek. Odfrknu si. „My byli přátelé?“

Ruka, v níž si pohrává s doutníkem, ztuhne a jeho úsměv lehce povadne.

Připomene mi výraz malého hlodavce, když poprvé zahlédne stín v křoví – predátora číhajícího na kořist. Dodá mi to odvalu. „Netuším, s kým se v poslední době stýkáš, ale přátelé neodmítají pozvání na setkání, aby se pak na rok vypařili a nakonec se druhému vysmívali.“ Zkřížím paže na hrudi, otočím se na patě a odbydu ho úplně stejně jako před několika měsíci on mě. „Ráda jsem tě poznala, Monty. Měj se.“

Araminta tiše hvízdne a pak se zahihňá. „Páni. Ta má na tebe ale pifku.“

Vyrazím chodbou se spokojeným úsměvem na rtech. Tak takové to je, když má člověk poslední slovo? Připadá si odvážný, statečný a chytrý? Jako teď já? To je –

„Daph.“

Jsem už skoro na konci chodby, když mě zastaví Montyho hlas. Nejde jen o to oslovení, ale i o vážnost v jeho tónu. Příměs zoufalství. Pořád jsem jednou nohou v režimu lovkyně a moje smysly jsou vyladěné na kořist. Jeho hlas ve mně probudí nutkání zasadit smrtící ránu, jenže tentokrát by mi nepřinesla uspokojení, ale spíš pocit viny.

Otočím se k němu, paže zkrřížené na hrudi jako štít.

„Nezapo-“ Montyho slova přeruší zvuk dveří od odpočívárny.

Brad Folger vyjde na chodbu a překvapeně vyjekne, když vedle dveří spatří Montyho. Rychle se vzpamatuje a v očích mu svítne poznání. „Ach, pane Phillipsi. Dlouho jsem vás neviděl. Jak se vám daří?“

Monty ze mě nespustí oči. „Naser si, Brade. Nezapomněl jsem na tebe.“

Brad zbledne, pohledem přeskočí z Montyho na mě a zase zpátky, a pak se rychle, s nahrbenými zády, vydá chodbou pryč.

„Nezapomněl jsem na tebe,“ zopakuje Monty, jakmile Brad zmizí.

Rozhostí se ticho, přerušované jen bzukotem Aramintiných křidel. Vznáší se ve vzduchu a stejně jako před chvílí Brad přejíždí pohledem sem a tam, akorát bez rozpaků.

Moje vnitřní lovkyně trochu poleví v obraně. „Dobře.“

Monty ke mně opatrně přistoupí s otazníky v očích. Myslím, že jsem ho ještě nikdy neviděla tak rozhozeného. Usměje se na mě, ale jinak než obvykle. Něžněji. Nejistěji. „Odpusť mi to, Daph. Posledně jsem se choval jako pitomec. Můžu to napravit?“

Sevru paže ještě pevněji a doufám, že tím dokážu skrýt, jak moc mě jeho slova obměkčila. „Jak?“

Vytáhne stoh papírů z podpaží a z kapsy saka vyndá plnicí pero. Pak se opře o zeď, zastrčí si doutník za ucho a zuby sejme víčko z pera. Bezděčně pootevře rty a zamžourám na jeho špičáky. Proč se mi při tom pohledu tak příjemně zrychluje tep? Na zadní stranu jednoho z papírů začne něco čmárat a já bezmyšlenkovitě sklouznu pohledem k jeho rukám – k elegantním kloubům, dlouhým prstům a lehkému držení pera.

Vypadaly jeho ruce vždycky tak... jako ruce?

Dopíše a papír mi podá, čímž mě vytrhne z myšlenek.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Lekce svádění.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.